

Arrest

nr. 289 909 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 12 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat W. ZAGNOUN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart een Palestijn te zijn geboren in Libië en lange tijd in Gaza te hebben gewoond, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 1 december 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist en bekritiseert in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing op goede grond concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelde. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins zinnens was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, hetgeen ze bovendien uitdrukkelijk erkent. Zo gaf ze tijdens het gehoor op het CGVS o.a. expliciet aan dat het steeds haar bedoeling is geweest om naar België te komen. Ze onderstreept dit in haar verzoekschrift, en herhaalt dat zij bij het “vertrek uit Gaza de bedoeling had om naar België te komen en (...) dus helemaal niet de bedoeling had om zich in Griekenland te vestigen”.

Daarnaast erkent en bevestigt ze nooit een ernstige poging te hebben gedaan om de Griekse taal aan te leren, met als uitleg dat "Zelfs de taal leren zou geen soelaas brengen, zodanig dat" zij "hiertoe ook niet langer gemotiveerd was". Enkele maanden nadat zij midden januari 2022 een positieve beslissing verkreeg in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland, en van zodra zij haar reisdocument verkreeg, wilde verzoekende partij niet meer in Griekenland blijven en zij zag het nut er dan ook niet meer van in om (nog) Grieks te leren, zo merkt ze nog op in haar verzoekschrift, waarmee ze opnieuw blijf geeft van een gebrek aan intenties om in Griekenland een leven op en uit te bouwen.

Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat aan verzoekende partij nooit op een of andere manier duidelijk werd gemaakt waar zij eventueel de taal zou kunnen leren, een cursus integratie zou kunnen volgen en zij niet werd bijgestaan door enige instantie of persoon die haar kon steunen en kon aanwijzen waar zij de nodige financiële steun zou kunnen aanvragen, laat verzoekende partij geheel na om aan te tonen dat zij zelf hiertoe enige inspanning, laat staan veelvuldige en ernstige pogingen zou hebben ondernomen om zich hierover te informeren en de toegang tot zulke zaken te trachten te bekomen, teneinde de rechten en voordelen die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn te laten gelden in Griekenland. Verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan, haar eigen gebrekkige inspanningen geheel uit het oog verliezend. Uit niets blijkt bovendien en zij maakt geenszins in concreto aannemelijk dat zij een gebrekkige toegang hiertoe of een gebrek aan middelen ergens bij een officiële Griekse instantie zou hebben aangekaart en aangeklaagd.

Met een dergelijke houding, o.a. door geen moeite te doen om de Griekse taal te leren, koos verzoekende partij er bewust zelf voor om minder of geen, laat staan volwaardige kansen te maken om in Griekenland officieel werk en huisvesting te vinden, hetgeen blijkens haar verklaringen ook nooit echt (initieel) haar bedoeling was, aangezien, zo herhaalt ze in het verzoekschrift, zij zich steeds heeft willen vestigen in België en zij reeds over dit voornemen beschikte bij haar vertrek in Gaza.

De Raad duidt erop dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang dient te worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van (haar) internationale bescherming(ssstatus), dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. De Raad beklemtoont dat het in dit verband aan verzoekende partij toekomt om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Immers, van zodra zij hiertoe, bij het verkrijgen van haar reisdocument in Griekenland, de mogelijkheid had, heeft verzoekende partij de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, verlaten.

De Raad benadrukt nog dat waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat "verzoeker was in staat om zijn AMKA- en AFM-kaarten te verwerven, hetgeen niet tot de mogelijkheid van elke vluchteling in Griekenland behoort", verzoekende partij erkent en bevestigt dat zij wel degelijk in het genot/bezit werd gesteld van rechten en voordelen die haar als statushouder in Griekenland toekomen, doch zij weet niet overtuigen, gelet op haar snelle vertrek en de weinige inspanningen om er een toekomst uit te bouwen, dat zij in Griekenland dergelijke rechten en voordelen niet (langer meer) kan laten gelden.

Verzoekende partij kan derhalve, gelet op haar handelen of veeleer nalaten om te handelen in de EU-lidstaat die haar internationale bescherming toekende en gelet op haar spoedige vertrek aldaar nadat ze er bescherming verkreeg, bezwaarlijk ernstig voorhouden en ze maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Griekenland de aan haar status verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Zij toont dan ook niet aan, laat staan op een concrete en overtuigende wijze, dat de rechten en voordelen gekoppeld aan haar internationale beschermingsstatus 'louter theoretische rechten' zouden zijn, zoals ze thans op algemene wijze voorhoudt.

Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar zij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat verzoekende partij naar België wenste te komen en zij dan ook geen nut zag in het aanvragen van internationale bescherming in Zweden, louter en alleen omdat zij er op familiebezoek was bij haar broer, waarbij zij nogmaals aangeeft dat het louter haar (enige) bedoeling was (en zij dus duidelijk erop gebrand was) om bescherming in België aan te vragen, wijzigt dit niets aan het feit dat, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, verzoekende partij haar nalaten om in Zweden een verzoek om internationale bescherming in te dienen de zwaarwichtigheid en ernst van haar voorgehouden problemen in Griekenland op ernstige wijze ondermijnt. Immers, indien verzoekende partij daadwerkelijk een vrees koestert bij terugkeer naar Griekenland, bv. om er in een situatie van materiële behoefte te belanden, het slachtoffer te worden van racisme en discriminatie of wat dan ook, kon en mocht redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij deze vrees meteen zou hebben aangekaart en kenbaar gemaakt zo gauw dit mogelijk was en zij hiertoe de kans had, in Zweden dus. De vaststelling dat zij dit verzuimde, haalt de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan danig onderuit. De Raad stipt nog aan dat indien eenieder asiel zou aanvragen in zijn of haar land van voorkeur, de werking en effectiviteit van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel danig op de helling zou worden gezet en aan het wankelen zou worden gebracht.

6. Derhalve lijkt, gelet op het voorgaande, verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 mei 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP verwijst naar haar VZS en de AN, waaruit duidelijk blijkt dat de onhoudbare toestand in Griekenland voldoende is aangetoond. Zij stelt dat zij snel doorzag dat ze er haar rechten niet kon laten gelden, vandaar haar komst, na 4 maand in psychische en sociale moeilijkheden in Griekenland, naar België. De VzP stelt dat ze geprobeerd heeft in Griekenland hulp te zoeken en zich te integreren, maar dat ze er geen enkele vorm van hulp gekregen heeft. Ze stelt dat de politie haar op straat gezet heeft nadat ze internationale bescherming verkregen had in Griekenland. Zij stelt dat zij nu psychisch gevolgd wordt. Bovendien werkt ze in België en heeft ze hier een oranje kaart waardoor ze voor zichzelf kan zorgen en kan herstellen van de situatie die ze in Griekenland beleefd heeft. Ook wordt ze opgevolgd door een sociaal assistent. Zij stelt niets tegen Griekenland te hebben maar dat het leven daar onleefbaar is, in tegenstelling tot hier in België.”

In voormelde beschikking wordt geduid dat het de verzoekende partij toekomt de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Het besluit luidt dat de verzoekende partij hierin niet slaagt en de redenen die leidden tot dit besluit worden in voormelde beschikking concreet uiteengezet.

Door ter terechtzitting opnieuw te verwijzen naar haar verzoekschrift en de aanvullende nota aan te halen waaruit naar haar mening duidelijk blijkt dat de onhoudbare toestand in Griekenland voldoende is aangetoond, slaagt de verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op de gronden van voormelde beschikking. Zij geeft dan wel aan het niet eens te zijn, doch zij voert in wezen slechts een algemeen betoog waarin zij herhaalt en algemene verzuchtingen uit zonder dienstige elementen op te werpen die afbreuk kunnen doen aan de concrete vaststellingen zoals geformuleerd in voormelde gronden van de beschikking.

Door op algemene wijze te betogen dat zij snel doorzag dat ze er haar rechten niet kon laten gelden en alzo te pogen haar komst naar België, na 4 maanden in psychische en sociale moeilijkheden in Griekenland zoals zij aangeeft, te verschonen, kan de verzoekende partij evenmin overtuigen. Dit is ook niet het geval waar zij hekelt dat zij geprobeerd heeft in Griekenland hulp te zoeken en zich te integreren, maar dat ze er geen enkele vorm van hulp gekregen heeft. De verzoekende partij concretiseert haar betoog niet, laat staan dat zij dit afdoende in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing. Hierin werd rekening gehouden met de verzoekende partij haar verklaringen en persoonlijke omstandigheden. Waar de verzoekende partij stelt dat de politie haar op straat gezet heeft nadat ze internationale bescherming verkregen had in Griekenland, gaat zij evenzeer voorbij aan de gronden van voormelde beschikking en meer bepaald aan de duiding dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang dient te worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. De verzoekende partij toont niet aan de nodige inspanningen te hebben gedaan om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, noch dat zij de middelen die het recht en haar status in Griekenland haar bieden afdoende heeft benut, laat staan uitgeput. Waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij Griekenland na 4 maanden in psychische en sociale moeilijkheden verliet en dat zij nu psychisch en door een sociaal assistent opgevolgd wordt, laat zij eveneens na geobjectiveerde (medische) stavingstukken aan te reiken die een bijzondere kwetsbaarheid aantonen waardoor zij zich in Griekenland niet staande zou kunnen houden. Met dergelijk algemeen en herhalend betoog, zoals de verzoekende partij voert ter terechtzitting, slaagt zij er dan ook niet in concrete argumenten te formuleren die de gronden van voormelde beschikking in een ander daglicht stellen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog toevoegt dat zij werkt in België en hier een oranje kaart heeft, waardoor ze voor zichzelf kan zorgen en kan herstellen van de situatie die ze in Griekenland beleefd heeft, merkt de Raad nog op dat dit, naast wederom slechts een loutere algemene verwijzing naar herstel, haar (werk)situatie in België betreft en derhalve nietszeggend is over haar situatie in Griekenland waar zij internationale bescherming geniet. In dit kader evenals waar de verzoekende partij algemeen besluit niets tegen Griekenland te hebben maar dat het leven daar onleefbaar is, in tegenstelling tot hier in België, toont de verzoekende partij niet aan bij terugkeer terecht te komen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij algemene kritiek uit, elementen herhaalt en aangeeft het niet eens te zijn. Zij blijft echter in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen

aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS